

Міністерство освіти і науки України
Рівненський державний гуманітарний університет

МАТЕРІАЛИ
VIII Міжнародної
науково–практичної конференції
студентів та молодих науковців
„НАУКА, ОСВІТА, СУСПІЛЬСТВО
ОЧИМА МОЛОДИХ”

Частина 2. Природничо-математичний,
суспільно-гуманітарний та економічний
напрями

14 травня 2015 року
м. Рівне

ББК 72
УДК 001+37+316.3
Н-34

**НАУКА, ОСВІТА, СУСПІЛЬСТВО ОЧИМА
МОЛОДИХ: Матеріали VIII Міжнародної науково–
практичної конференції студентів та молодих
науковців. Частина 2. Природничо-математичний,
суспільно-гуманітарний та економічний напрями. -
Рівне: РВВ РДГУ.- 2015.- 218 с.**

Програмний комітет:

- Постоловський Руслан Михайлович – кандидат історичних наук, професор, ректор РДГУ– голова оргкомітету;**
Поніманська Тамара Іллівна – кандидат педагогічних наук, професор, проректор з наукової роботи РДГУ – заступник голови оргкомітету;
Батишкіна Юлія Валеріївна – кандидат технічних наук, доцент– заступник голови оргкомітету;
Войтович Ігор Станіславович – доктор педагогічних наук, професор;
Гон Максим Мойсейович – доктор політичних наук, професор;
Павелків Роман Володимирович – доктор психологічних наук, професор;
Петрівський Ярослав Борисович – доктор технічних наук, професор;
Сяський Андрій Олексійович – доктор технічних наук, професор;
Бабиц Стефанія Михайлівна – кандидат технічних наук, доцент;
Воробйова Ірина Анатоліївна – кандидат педагогічних наук, доцент;
Галуха Любов Юріївна – кандидат історичних наук, доцент;
Дичківська Ілона Миколаївна – кандидат педагогічних наук, професор;
Мельник Віра Йосипівна– кандидат географічних наук, доцент;
Мороз Ігор Петрович – кандидат фізико-математичних наук;
Музичук Катерина Петрівна – кандидат технічних наук, доцент;
Павлова Наталія Степанівна– кандидат педагогічних наук, доцент;
Сілкова Галина Василівна – кандидат педагогічних наук, доцент;
Ставицька Олена Григорівна – кандидат психологічних наук, доцент;
Суржук Тетяна Борисівна – кандидат педагогічних наук, доцент;
Черніговець Тетяна Іванівна – кандидат педагогічних наук, доцент;
Хижнякова Надія Олександрівна – кандидат економічних наук, доцент.

Рекомендовано до друку Вченою радою Рівненського державного гуманітарного університету (протокол №9 від 24.04.2015 р.)

впливу з Туреччиною у Східній Аравії. По суті справи, передбачалося розширити проникнення Великобританії, включити в сферу англійського впливу не тільки Катар, але і приморські князівства Східної Аравії - Маскат і Бахрейн. Солсбері не підтримав цей план, розуміючи, що Порту не погодиться на нього. У той же час в 1880 р. він попередив султанський уряд, що Великобританія сама не претендує на відповідні османські володіння, але і не допустить посилення турецької активності в цьому районі [2, с. 162].

У 1880 р. англійці нав'язали Бахрейн у угоду, за якою його правителі зобов'язалися не укладати з іншими державами будь-які угоди без згоди Великобританії. У 1891 р. - додалося зобов'язання не поступатися в оренду будь-якої частини території іншим державам, в 1898 р. - заборона купувати і продавати зброю.

У 1882 р. під час зіткнення племен Катару і Абу-Дабі англійські військові кораблі піддали бомбардуванню район Дохи.

Втручання Великобританії в конфлікт Катару і Абу-Дабі і її протидія спробам Туреччини зміцнити свій вплив в цьому районі тривали і надалі.

20 квітня 1893 р. англійський міністр закордонних справ розберу просив Порту утриматися від посилки військ в Катар і запропонував своє посередництво у врегулюванні племінних конфліктів. Турецький уряд став вимагати відкликання англійського резидента з Катару. В результаті план посилки турецько-османських військ був зірваний.

Навесні 1895 р. розгорнулося повстання на Бахрейнському архіпелазі. Британська ескадра на чолі з підполковником Вільсоном, резидентом в Перській затоці, піддала бомбардуванню прибережні райони архіпелагу. Одночасно було спровоковано напад одного з племен Абу-Дабі на Катар. Англійці були задоволені: Туреччина не захистила Катар, і престиж Англії зріс.

Після цих подій підсилилася залежність катарських шейхів від Великобританії. Великі бомбейські фірми субсидували видобуток перлів, тому правителі шейхств і еміратів були зацікавлені у зв'язках з англо-індійською владою. До 1899 р. вплив Великобританії значно зріс. Правителю Катару була обіцяна допомога проти турків-османів. Англійці явно прагнули перетворити півострів на плацдарм проникнення в Ель-Хасу і глибинні райони Аравії.

Британський резидент в Бушірі уважно стежив за подіями в Кувейті - важливим перевалочним пунктом англійської торгівлі, в тому числі зброєю. Зв'язки з Кувейтом посилілися після того, як в 1892 р. тут до влади прийшов новий правитель. Було досягнуто згоди про відвідування Кувейту кораблями «Брітш Індія стім Навігейш компані». Сам шейх був пайовиком бомбейської фірми з торгівлі перлами. [3, с. 95].

У травні 1896 в Кувейті в результаті перевороту до влади прийшов шейх Мубарак. Капітан англійської канонерки, який відвідав Кувейт відразу ж після перевороту, відзначив посилення тут турецького впливу: шейх відмовлявся нанести візит на борт англійського «Сфінкса». Англійці активно агітували проти нового шейха, але, переконавшись у безперспективності подібної політики, вступили з ним у контакт. Шейх боявся посилення турецького впливу і погодився на переговори. Великобританія виношувала задуми встановлення протекторату.

У січні 1899 р. британський консул прибув на канонерці до Кувейту для укладення угоди. Мубарак зажадав гарантії недоторканності території шейхства і збільшення субсидії. Угода була підписана, але офіційного оголошення не було.

У середині 90-х рр. назріла нова політична криза на даній території, Великобританією був висунутий новий план розділу Османської імперії, але його не підтримала жодна з європейських держав.

Підводячи підсумок експансіоністської політики Великобританії на Близькому Сході в останній третині XIX ст., слід зазначити перехід до більш жорстких заходів політичного контролю, аж до окупації ряду територій і нав'язування нерівноправних договорів про протекторат. Це було викликано необхідністю створення більш сприятливих умов для англійської підприємництва на тлі постійно зростаючої конкуренції, що посилюється боротьби народів Азії проти колонізаторів і спроб інших капіталістичних держав кинути виклик англійцям в цих районах.

Список використаних джерел

1. Вологодских Е.Н. Сильные мира сего: завоевания и колонии. // Исторический альманах. – 2001. - № 4. – С.22-34.
2. Виноградов К.Б., Лихарев Д.В. Адмирал Фишер и борьба Великобритании за господство на морях в начале XX в. // Новая и новейшая история. - М. 1993. - №3. - С.158-186
3. Парфенов И. Д. О причинах, движущих силах и характере колониальной экспансии Великобритании в последней трети 19 века // Проблемы Британской истории. М.: Наука, 1982. С. 90 -156.
4. Судейкин А.Г. Суэцкий вопрос и империалистическая агрессия против Египта, М.: Инфра, 2003.

ЖІНОЧА ПАНСІОННА ОСВІТА В РОСІЙСЬКІЙ ІМПЕРІЇ (XVIII – XIX СТ.)

Зелена В.І, студентка

**Савчук П.О., кандидат історичних наук, професор
Рівненський державний гуманітарний університет**

Жіноча освіта в Російській імперії у XVIII – на початку XIX ст. в основному здійснювалася в домашніх умовах, але далеко не всі навіть представники дворянства могли дозволити собі найняти кілька вчителів, які б навчали їх доньок. Тому, іноземці, які були на особливому рахунку в російських дворян, засновують приватні пансіони, де дівчата могли отримати освіту разом, тобто не в індивідуальному порядку, що коштувало значно дорожче, а групами. Так, така форма жіночої освіти стає досить популярною.

Загалом, пансіони поділялися на 3 розряди в залежності від навчальної програми: програма пансіонів I розряду відповідала програмі гімназій, II – повітовим училищам, III – приходським. В пансіонах I розряду навчалися переважно діти заможних дворян. В них більше уваги приділялося вивченню французької і німецької мови, танцям, хорошим манерам, музиці, фехтуванню. Пансіони II розряду користувалися популярністю серед купецтва, заможного міщанства. Навчальна програма в них включала, в основному загальноосвітні предмети: математику, історію, географію, фізику, хімію і якусь іноземну мову. В пансіонах III розряду вчилися діти бідних дворян, дрібних

торговців і навіть заможних державних селян [1; с. 37].

Сучасники та інші мемуаристи залишили чимало критичних зауважень з приводу цих навчальних закладів, які утримувалися, за їх словами, “невежественними иностранцями”, “заезжими дельцями” і т.д. В усій цій критиці було чимало справедливого, але безглуздо заперечувати, що пансіони не відіграли помітної ролі в розвитку освіти в Російській імперії, і перш за все – жіночої, особливо, враховуючи те, що не існувало жодної альтернативи.

Варто зазначити, що поява приватних пансонів у провінції напряму пов’язана із діяльністю іншої імператриці – Катерини II, яка надзвичайно захопилася ідеєю жіночої освіти. В програмних документах зазначалося: “С таким же порядком как мужской, так и женский пол воспитывать быть имеет” [2; с. 94.]. Втїлити цю ідею в життя, передбачалося за допомогою закритих навчальних закладів, для прикладу таких, як інститути шляхетних дівчат. Але їх заснування та утримання вимагало значних капіталовкладень, саме тому імператриця звернулася до очільників губерній, аби ті закликали місцеву громаду до розвитку приватної освітньої ініціативи. Це стало передумовою до поширення приватних жіночих пансонів в провінціях, в тому числі й українських, очільниця яких фактично копіювали внутрішній устрій столичних інститутів шляхетних дівчат.

Протягом I пол. XIX ст. такі жіночі пансіони стали настільки популярними, що відкривалися не те що в губернських провінційних містах, але й в повітових містечках. Так, на Волині перші заклади цього типу виникли на початку XIX століття в Житомирі – пастора Руге та баронеси Сабіни де Конті, Бердичеві – Терези Біндер і монахинь-маріавіток, Теофіполі – Совинської, а також – Любарі, Дубно і Луцьку [3; с. 82;]. В 30-х роках відкрились нові пансіони в Житомирі (Єлисавети Колпакевич і Кароліни Ростоцької), Луцьку (Кржижанівської), Рівному (Маріанни Бондіні). В 40-х роках в Житомирі з’являються ще два зразкових жіночих пансіони: Лопатьєвої, який пізніше очолила вихованка Смоленського монастиря Любов Іванівна Соколова, та дружини волинського губерньського контролера, надвірної радниці Елеонори Вілентіївни Жданко. В Житомирі 7 квітня 1859 року почав діяти приватний жіночий пансіон вдови надвірного радника Евеліни Махцевич, а в Острозі 11 квітня того ж року — вдови колезького асесора, приватної вчительки Пелагеї Бачинської [4; с. 170].

Цьому сприяла державна освітня політика. Шкільні устави 1804 і 1828 рр. ввели приватні пансіони в систему міністерських навчальних закладів. Дозволяючи приватним особам відкривати приватні пансіони і школи, устами заборонили дівчатам вступати в повітові училища, гімназії та університети; вони могли навчатися лише в початкових навчальних закладах МНО – приходських училищах. Вибір жіночих навчальних закладів був обмежений або привілейованими навчальними закладами імператриці Марії, які згодом перейшли в особливе відомство назване її іменем, або приватними пансіонами. До 1834 р. в приватних пансіонах нараховувалося 6890 вихованок, в той час як в усіх навчальних закладах МНО перебувало 8544 учениць [5; с. 215 – 216].

Навчання у пансіонах тривало 4 – 6 років і продовжувалося цілий рік за винятком деяких святкових та вихідних днів. Щоденно проводилось по чотири уроки, з яких два – до обіду і два – після. Всі додаткові курси читались у вільний від основних занять час. До 1838 року час літніх канікул (вакацій) визначався особливим договором в кожному закладі окремо. У кінці навчального року у всіх приватних навчальних закладах у присутності місцевого училищного керівництва проводились відкриті випробовування. У дівочих пансіонах, на відміну від хлоп’ячих, не були поширеними тілесні покарання. Офіційно дозволеними засобами виховного впливу вважались зауваження, догани, погрози, різного роду позбавлення (окрім їжі, руху, навчання), примус і присоромлення. Але при цьому потрібно було звертати увагу на мотиви, які спонукали дитину до конкретного вчинку.

Першорозрядні пансіони повинні були складатись із чотирьох класів, а другорозрядні – з трьох. Крім того, утримувачкам дозволялось відкривати додатковий підготовчий клас. Пропонувалось також дворічну систему проходження кожного класу замінити на однорічну, щоб господарки закладів не мали проблем зі щорічним прийомом учениць і розміщенням їх по класах. Але навіть у 60-х рр. XIX ст. більшість приватних жіночих пансонів складались з трьох класів і мали шестирічний курс навчання.

З усіх навчальних дисциплін особлива увага в жіночих пансіонах зверталась на вивчення Закону Божого, російської мови, російської географії та історії. Ці предмети повинні були стати джерелом великодержавної ідеології, місцем і засобом вкорінення її у свідомість вихованок.

Спочатку в пансіонах існувала єдина форма утримання – повний пансіон. До середини XIX ст. поширеними стали нові форми: напівпансіонна (в утримання входили сніданки і обіди, після закінчення уроків вихованки поверталися до дому), “приходяча” (утримання полягало виключно у вивченні курсу предметів).

Варто зазначити і те, що навчання в цих закладах було платним. Так, для прикладу, у 50-60-х рр. XIX ст. у Волинській губернії найдорожчими були житомирські жіночі пансіони Е. Махцевич і Л. Соколової, у яких навчання і повне утримання кожної вихованки обходилося відповідно у 250 та 228 рублів сріблом. Повний пансіон у закладах М. Бондіні та П. Бачинської коштував 150 рублів, Е. Жданко – 100. На перший погляд може здатись, що вартість пансіонного навчання була надто дорогою, щоб задовольнити всі навіть дворянські та шляхетські родини. Але утримання декількох домашніх вчителів обходилося родині значно дорожче. Наприклад, у 1857 р. сім’я Крашевських лише одному гувернеру була готова сплачувати 600 – 700 рублів на рік. Одного ж учителя для більш-менш якісного навчання, звичайно, не вистачало. Безперечно, що для родин середнього достатку такі витрати були непосильними [4; с. 170].

Підсумовуючи, варто відзначити, що поява приватних пансонів для жінок стала результатом громадської ініціативи, адже суспільство усвідомлювало необхідність розширення мережі навчальних закладів для дівчат та доцільність більш ґрунтовнішої освіти, аніж писати, читати та молитися, а держава в свою чергу, так як не мала змоги забезпечити цього, єдине що могла і що в решті решт зробила – це дозволила суспільству займатися цією справою. Ці навчальні заклади, які проіснували майже два століття відіграли особливу роль у формуванні соціокультурного простору освіченої жінки XVIII – XIX ст. Що ж стосується провінції, то за відсутності майже будь-яких альтернатив, фактично до середини 60-х рр. XIX ст. жіночі пансіони були чи не єдиними середніми навчальними закладами. Навіть після активного поширення жіночих гімназій та прогімназій МНО, пансіони не зникли, а ще довгий час існували поряд з державними навчальними закладами. А відкриття та утримання жінками

пансіонів стало новою формою гендерної ідентичності жінки.

Список використаних джерел

1. Яковкіна Н.И. История русской культуры: XIX век. 2-е изд., стер. / Н.И.Яковкіна. – С.-П. : Лань, 2002. – 576 с.
2. Учреждения и уставы, касающиеся до воспитания и обучения в России юношества обоого пола. – Т. 1. – С.-П., 1774. – 248 с.
3. Шамаєва К.І. Музична освіта в Україні у першій половині XIX ст. / К.І. Шамаєва. – К.: ІЗМН, 1996. – 110 с.
4. Єршова Л.М. Жіноча пансіонна освіта на Волині (кінець XVIII — початок XIX століття) / Л. М. Єршова // Вісн. Житомир. держ. пед. ун-ту. - 2003. - № 13. - С. 168-171.
5. Лихачева Е. Матеріали для історії женского образования в России (1796– 1828) / Е. Лихачева. – С.-П. : Типографія М.М.Стасюлевича, 1893. – 895 с.

ДІЯЛЬНІСТЬ ОРДЕНУ ДОМІНІКАНЦІВ У XVIII-XX СТ.

Іщук І.О., магістрант

Ворон О.П., кандидат історичних наук, доцент

Рівненський державний гуманітарний університет

Вплив домініканців зменшився після початку Реформації. Багато монастирів та кілька провінцій було закрито. Зменшення впливу відбулось також через постанови нових чернечих згромаджень, головню єзуїтів, які зайняли провідні позиції в католицькій Контрреформації. Домініканці брали активну участь в Тридентському соборі та в написанні його документів. Однак нові умови, до яких долучились і політичні зміни у Європі, потіснили позиції домініканців у Католицькій Церкві.

Не зважаючи на це, на початку XVIII століття Орден переживав часи свого піднесення. Кількість членів сягала 40000. У 1720 році існувало 1200 монастирів та 200 домів. Домініканці працювали в Америці та Вест Індії. Але в наступні 100 років ця цифра стрімко зменшувалась. Серед причин занепаду були антиклерикальні настрої в Західній Європі, тиск з боку світських правителів в Франції та Габсбургській імперії. Багато монастирів були закриті. Так, лише в Італії з 750 домів домініканців залишилось тільки 105 [3, с. 114].

Відновлення розпочалось тільки після 1850 року. Відродження розпочалось із відновлення провінції у Франції, яку очолив Жан Батист Генрі Лакордер. Орден зміг відновити сили після занепаду та оновити зовнішню структуру. Було засновано провінцію в Австро-Угорській імперії, відновлено в Іспанії та Бельгії, в Тулузі, Ліоні. Було відновлено юрисдикцію Ордену над іспаномовними провінціями, які раніш відколотись і існували автономно. Проте кінець XIX століття став для домініканців знову часом утисків у Франції, Німеччині та Італії з боку світської влади. В цей час домініканці також допомагали Папі Леву XIII у відновленні томістичних студій (що пізніше спричинилося до повстання неотомізму), та взяли під свою опіку богословський факультет в Фрибурзі, Швейцарія. У 1910 році домініканці заснували колегіум «Ангелікум» у Римі. У 1963 році Папа Іван XXIII підвищив колегіум до рівня Університету (Папський Університет Святого Томи Аквінського в Римі). У 1929 році домініканці повернулися до Оксфорда, а у 1939 – до Кембриджа. Орден також заснував Інститут Східних студій в Каїрі [2, с. 170].

В XX столітті домініканці значною мірою відновили свої старі позиції. Кількість членів ордену збільшилась з 3,5 тисяч членів до 10 тисяч. З середовища Ордену вийшло багато визначних богословів, праця яких кардинально вплинула на роботу II Ватиканського собору. Зокрема, одними з найвідоміших богословів цього часу є Ів Конгар та М.Д. Шені. Важливим поступом у розвитку Ордену стало заснування Американської Провінції св. Йосифа, яка у XX столітті (на 1900 рік в США було тільки 100 ченців) значно зросла [1, с. 124].

Також у XX столітті відбулась реорганізація багатьох ділянок життя домініканського Ордену. Було переглянуто літургійну сторону життя (1923, 1961-65), Конституцію Ордену (1932), правила Третього Чину (1932). Було утворено Інститут історії у 1929 році та літургійну комісію (1924). Домініканці відчували на собі наслідки всіх воєн, які супроводжували XX століття. Протягом II Світової війни загинуло понад 100 ченців [4, с. 209].

Також у XX столітті, окрім своєї освітньої діяльності, ченці продовжили місійну працю. Так, у 1922 році домініканські місії були присутні в 20 країнах, а у 1957 – у 40. Окрім традиційних форм проповідництва Орден увійшов у сферу радіо, телебачення та кіномистецтва. У 1958 році домініканець Генрі Пір отримав нобелівську премію за гуманітарну працю серед біженців.

Список використаних джерел

1. Акунов В.В. История военно-монашеских орденов Европы / В.В. Акунов. – М.: Вече, 2012. – 448 с.
2. Доминиканцы // Православная энциклопедия. Т. 15. М., Церковно-научный центр "Православная Энциклопедия", 2000. – 450 с.
3. Католическая Энциклопедия.- Москва: Издательство францисканцев, Г1, 2002. - 973 с.
4. Монашеские ордена: бенедиктинцы, цистерцианцы, кармелиты, иоанниты, тамплиеры, францисканцы, доминиканцы, капуцины и другие / авт. Сост. А.Р. Андреев. – М: Альтернатива-Евролинц, 2003. – 399 с.

БЕЗПРИТУЛЬНІ ДІТИ В РОКИ БЛОКАДИ ЛЕНІНГРАДА ТА БОРОТЬБА ЗА ЇХ ПОРЯТУНОК ЧЕРЕЗ СИСТЕМУ ДИТЯЧИХ ЗАКЛАДІВ

Карповець Ю. В., магістрант

Сєверова О. В., доцент

Рівненський державний гуманітарний університет

Однією з головних тем блокадного Ленінграда були діти. В час наступу фашистів на Ленінград у місті залишалась багато дітей і, звичайно, головною задачею керівництва було забезпечити дітям безпеку, зробити так, щоб якнайшвидше вивезти їх за межі міста.

Коли у вересні 1941 р. замкнулось блокадне кільце, в Ленінграді перебувало чотириста тисяч дітей – від немовлят до школярів і підлітків [4, с. 224].

ЗМІСТ

ПРИРОДНИЧО-МАТЕМАТИЧНИЙ НАПРЯМ

Молодий природодослідник

Адамів Ю. О., Белешко Д. Т. МЕТОДИКА ФОРМУВАННЯ ПРИЙОМІВ РОЗУМОВИХ ДІЙ ПРИ РОЗВ'ЯЗУВАННІ ГЕОМЕТРИЧНИХ ЗАДАЧ	3
Бортнік М. С., Кирилецька Г. М. ВИКОРИСТАННЯ ДОПОМІЖНИХ ЕЛЕМЕНТІВ ПРИ РОЗВ'ЯЗУВАННІ ЗАДАЧ ЯК ОДИН З ОСНОВНИХ ВИДІВ ЕВРИСТИЧНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ	5
Гарбарук Ю. О., Петрівський Б. П. ПРО ОРГАНІЗАЦІЮ ВСТУПНИХ ВИПРОБУВАНЬ З МАТЕМАТИКИ В ДЕЯКИХ КРАЇНАХ	7
Дейнеко С. В., Машенко В. А. ЗАТУХАННЯ РЕЛЕЇВСЬКИХ ХВИЛЬ В МАТЕРІАЛАХ З ВІД'ЄМНИМ КОЕФІЦІЄНТОМ ПУАССОНА	9
Каленик В. І., Галатюк Ю. В. РЕАЛІЗАЦІЯ МІЖПРЕДМЕТНИХ ЗВ'ЯЗКІВ У ПРОЦЕСІ НАВЧАННЯ ФІЗИКИ ..	10
Ковтунович Я. І., Тищук В. І. УЗАГАЛЬНЕННЯ ЗНАТЬ УЧНІВ ПРИ ВИКОНАННІ ПРОСТИХ ДОСЛІДІВ ІЗ ФІЗИЧНОЇ ОПТИКИ	11
Корень М. П. ЗВИЧАЙНІ ДИФЕРЕНЦІАЛЬНІ РІВНЯННЯ ЯК ЗАСІБ МАТЕМАТИЧНОГО МОДЕЛЮВАННЯ В ЗАДАЧАХ ФІЗИКИ, ЕКОЛОГІЇ, ХІМІЇ	14
Шевчук Т. М., Котляй Н. В. МОДЕЛЮВАННЯ ПРОЦЕСІВ СТРУКТУРОУТВОРЕННЯ В НАПОВНЕНИХ АМОΡФНИХ ПОЛІМЕРАХ НА ОСНОВІ ФРАКТАЛЬНОГО ПІДХОДУ	15
Криволевич А. О., Сапіліді Т. М. НЕСТАНДАРТНІ МЕТОДИ РОЗВ'ЯЗУВАННЯ ЗАДАЧ З ПАРАМЕТРАМИ	16
Крук К. Р., Галатюк Ю. М. МІЖПРЕДМЕТНІ ЗВ'ЯЗКИ У НАВЧАННІ ФІЗИКИ ТА МАТЕМАТИКИ У ЗАГАЛЬНООСВІТНІЙ ШКОЛІ	17
Мазур О. М., Кирилецька Г. М. ВИМОГИ ДО КОМУНІКАТИВНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ ПРИ НАВЧАННІ МАТЕМАТИКИ	18
Марчук В. О., Марач В. С. ТРИКУТНИК ПАСКАЛЯ ТА ЙОГО ФРАКТАЛЬНІ ВЛАСТИВОСТІ	20
Матвіюк В. М., Ястремський С. В. РОЗРАХУНКОВІ ДОСЛІДЖЕННЯ АКУМУЛЯТОРНИХ ПАЛИВНИХ СИСТЕМ ДИЗЕЛЬНИХ ДВИГУНІВ	21
Шевчук Т. М., Набок Д. О. МОДЕЛЮВАННЯ ПРОЦЕСІВ ТЕПЛОПЕРЕНОСУ НА ОСНОВІ НАНОСТРУКТУРОВАНОГО ПІДХОДУ В АМОΡФНИХ НАПОВНЕНИХ ПОЛІМЕРАХ	23
Островка І. І., Рубан Е. В. МЕТОДОЛОГІЧНІ ТА ПРАВОВІ АСПЕКТИ ПРИ ВИРІШЕННІ ЕКОЛОГІЧНИХ ПРОБЛЕМ САНІТАРНО-КУРОРТНИХ ТА РЕКРЕАЦІЙНИХ ЗОН УКРАЇНИ	24
Пашко О. М., Петрівський Я. Б. ВИКЛАДАННЯ ДИСЦИПЛІНИ ТЕОРІЯ ЙМОВІРНОСТІ ТА МАТЕМАТИЧНА СТАТИСТИКА В УМОВАХ ІНТЕГРАЦІЇ ВІТЧИЗНЯНОЇ ОСВІТИ У ЄВРОПЕЙСЬКІЙ ОСВІТНІЙ ПРОСТІР	25
Сосновая Л. Д., Юрчук Ю. В. АНАЛІЗ МІКРОКЛІМАТУ В МУЗЕЙНИХ ПРИМІЩЕННЯХ	26
Цимбалюк Н. М., Рубан Е. В. АНАЛІЗ РИЗИКУ ДЛЯ ЗДОРОВ'Я НАСЕЛЕННЯ ВІД ЗАБРУДНЕННЯ АТМОСФЕРНОГО ПОВІТРЯ ЛИСИЧАНСЬКОГО ПРОМИСЛОВОГО РЕГІОНУ	28
Якобчук І. В., Грицай Н. Б. ВИДОВЕ РІЗНОМАНІТТЯ ДЕНДРОФЛОРИ ПАРКУ КУЛЬТУРИ І ВІДПОЧИНКУ ІМ. Т. Г. ШЕВЧЕНКА	30
Ярошак С.В. ПРО ОДИН ЧИСЛОВИЙ МЕТОД КВАЗІКОНФОРМНОГО ВІДОБРАЖЕННЯ ТА ЙОГО ЗАСТОСУВАННЯ ДО ПОБУДОВИ ЛОКАЛЬНОЇ СИСТЕМИ ОРТОГОНАЛЬНИХ КРИВОЛІНІЙНИХ КООРДИНАТ	31

Молодий програміст

Бондаренко Ю. В., Кухар Л. О. ОСОБЛИВОСТІ ВИКОРИСТАННЯ МУЛЬТИМЕДІЙНИХ ПРЕЗЕНТАЦІЙ PREZI У НАВЧАЛЬНОМУ ПРОЦЕСІ	34
Шелестюк К. В., Дідич Ю. В., Павлова Н. С. ОКРЕМІ АСПЕКТИ РОБОТИ З ПРОГРАМОЮ EASYQUIZZY	35
Жарська М. В., Бабич С. М. СТВОРЕННЯ WEB-САЙТУ КОМУНАЛЬНОГО ЗАКЛАДУ «ВЕЛИКОМЕЖИРІЦЬКА СПЕЦІАЛЬНА ЗАГАЛЬНООСВІТНЯ ШКОЛА-ІНТЕРНАТ І-ІІ СТУПЕНІВ» РІВНЕНСЬКОЇ ОБЛАСНОЇ РАДИ	37
Круть А. С., Вороницька В. М. АСПЕКТИ ОБ'ЄКТНО-ОРІЄНТОВАНИХ БАЗ ДАНИХ	38
Лозицька В. В., Вороницька В. М. SQL В MICROSOFT SQL SERVER 2008 R2	40
Лучик К. В., Кухар Л. О. УПРАВЛІННЯ КОМП'ЮТЕРНИМИ КЛАСАМИ	41
Машенко В. В. ВИКОРИСТАННЯ СУПУТНИКОВИХ ЗНІМКІВ ДЛЯ МОНИТОРИНГУ ТЕРИТОРІЙ НЕСАНКЦІОНОВАНОГО ВИДОБУТКУ БУРШТИНУ В РІВНЕНСЬКІЙ ОБЛАСТІ	42
Мосійчук Н. І., Батишкіна Ю. В. РОЗРОБКА ЕЛЕКТРОННОГО НАВЧАЛЬНОГО КУРСУ «WEB-ТЕХНОЛОГІЇ» НА ПЛАТФОРМІ MOODLE	43
Петренко С. В., Биков В. Ю. ОГЛЯД КРАЩИХ ПЛАГІНІВ ТА МОДУЛІВ MOODLE ДЛЯ НАВЧАННЯ ТА ТЕСТУВАННЯ	44

СУСПІЛЬНО-ГУМАНІТАРНИЙ НАПРЯМ

Молодий історик

Басюк К. С., Булига І. І. ОСНОВНІ АСПЕКТИ ЕКОНОМІЧНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ХРИСТІЯНСЬКИХ МОНАСТІРІВ ВОЛИНСЬКОГО РЕГІОНУ	45
---	----

Білець І. С., Слесаренко А. В. ДІАМАНТОВИЙ ЮВІЛЕЙ КОРОЛЕВИ ВІКТОРІЇ 1897 Р. ЯК ЕЛЕМЕНТ ПРОПАГАНДИ ІМПЕРІЇ В БРИТАНІЇ	46
Вавулич В. А., Десятничук І. О. РОСІЙСЬКА ЕМІГРАЦІЯ В ЮГОСЛАВІЇ (1920-1945)	47
Герштун А. В., Десятничук І. О. ЕКСПАНСІЯ ВЕЛИКОБРИТАНІЇ НА АРАВІЙСЬКОМУ ПІВОСТРОВІ І В ПЕРСЬКІЙ ЗАТОЦІ	48
Зелена В. І, Савчук П. О. ЖІНОЧА ПАНСІОННА ОСВІТА В РОСІЙСЬКІЙ ІМПЕРІЇ (XVIII – XIX СТ.)	50
Іщук І. О., Ворон О. П. ДІЯЛЬНІСТЬ ОРДЕНУ ДОМІНІКАНЦІВ У XVIII-XX СТ.	52
Карповець Ю. В., Северова О. В. БЕЗПРИТУЛЬНІ ДІТИ В РОКИ БЛОКАДИ ЛЕНІНГРАДА ТА БОРОТЬБА ЗА ЇХ ПОРЯТУНОК ЧЕРЕЗ СИСТЕМУ ДИТЯЧИХ ЗАКЛАДІВ	52
Кравчук О. В., Северова О. В. ДЕСАКРАЛІЗАЦІЯ МОНАРХІЇ ЯК ФАКТОР ПАДІННЯ РОСІЙСЬКОЇ ІМПЕРІЇ ...	54
Лінік Ю. В., Шугасєва Л. М. СУЧАСНИЙ СТАН УПЦ МП ЗА ПРЕДСТОЯТЕЛЬСТВА ОНУФРІЯ (БЕРЕЗОВСЬКОГО): ПРОБЛЕМИ І ПЕРСПЕКТИВИ	56
Машенко Н. В. ОКРЕМІ АСПЕКТИ ОСВІТНЬОЇ РЕФОРМИ 1958 РОКУ НА РІВНЕНЩИНІ	57
Островська Ю. О., Гуменюк О. В. ІСТОРИЧНІ ТА КУЛЬТУРОЛОГІЧНІ ВИТОКИ БАРОКОВОГО МИСТЕЦТВА 58	
Павлюк Н. С., Гуменюк О. В. РАДЯНСЬКО-НІМЕЦЬКИЙ ДОГОВІР ПРО ДРУЖБУ ТА КОРДОНИ ТА ЙОГО НАСЛІДКИ ДЛЯ УКРАЇНИ	60
Павлюк Я. В., Гуменюк О. В. ПОЛІТИЧНЕ І НАЦІОНАЛЬНО-КУЛЬТУРНЕ ПОНЕВОЛЕННЯ УКРАЇНСЬКОГО НАСЕЛЕННЯ	61
Сосновая Л. Д, Озимчук О. Б. РОЛЬ ЖІНКИ У ВІЙСЬКОВО-ПОЛІТИЧНОМУ ЖИТТІ СЕРЕДНЬОВІЧЧЯ	63

Молодий громадянин держави

Вавулич В. А., Юрчук В. М. ОСОБЛИВОСТІ БЕЗПЕКИ ПРИ ПРОВЕДЕННІ МАСОВИХ ЗАХОДІВ (МІТИНГИ, МАНІФЕСТИ, ПІКЕТИ)	66
Герштун А. В., Юрчук В. М. ПРОТИПОЖЕЖНИЙ ЗАХИСТ МУЗЕЙНОГО ФОНДУ	67
Колодяжна А. І., Шевчук О. А. ЗЛОЧИННІСТЬ – СОЦІАЛЬНА ПРОБЛЕМА ЛЮДСТВА	69
Кундель Н. В., Шевчук О. А. ВПЛИВ МАС-МЕДІА НА БЕЗПЕКУ ЖИТТЄДІЯЛЬНОСТІ ЛЮДИНИ ТА СУСПІЛЬСТВА	74
Місечко А. Ю., Чеберяк А. М. ЗАСОБИ ВИРАЖЕННЯ ЕСПРЕСІЇ У ПОЛІТИЧНИХ ПРОМОВАХ	77
Тивон Ю. О., Крет Р. М. ПОЛІТИЧНІ ІНТЕРНЕТ-ТЕХНОЛОГІЇ ЯК СУЧАСНИЙ ЗАСІБ ЗВ'ЯЗКІВ З ГРОМАДСЬКІСТЮ	79
Чернуха В.С. ВИКОРИСТАННЯ АНКЕТУВАННЯ У ПІДГОТОВЦІ МАЙБУТНІХ ФАХІВЦІВ СОЦІАЛЬНОЇ СФЕРИ	80

Молодий філолог

Angela Călăraș DIFFERENT APPROACHES TO THE STUDY OF SYNONYMY IN MODERN ENGLISH	82
Angela Călăraș ON SYNONYMS IN MODERN ENGLISH	83
Bogdan Silvia A STUDY OF IMPOLITENESS AND ITS USAGE IN ENGLISH CONVERSATIONS	86
Бордюг К. В., Верьовкіна О. Є. МОВНІ ОДИНИЦІ ЛЕКСИКО-СЕМАНТИЧНОГО ПОЛЯ «DIGNITY», «ГІДНІСТЬ» В АНГЛІЙСЬКІЙ ТА УКРАЇНСЬКІЙ МОВАХ	90
Василенко О. В., Верьовкіна О. Є. ОСОБЛИВОСТІ ФУНКЦІОНУВАННЯ АНГЛОМОВНИХ І УКРАЇНСЬКИХ АФОРИСТИЧНИХ ВИСЛОВЛЮВАНЬ У ЇХ МОВЛЕННЄВМУ ВЖИТКУ	92
Гутт О. О., Верьовкіна О. Є. АНАЛІЗ ТЕРМІНОСИСТЕМ ГОТЕЛЬНОГО БІЗНЕСУ АНГЛІЙСЬКОЇ, НІМЕЦЬКОЇ ТА УКРАЇНСЬКОЇ МОВ	93
Кашутіна Ю. І., Замашна С. М. «ПОРІВНЯЛЬНА ХАРАКТЕРИСТИКА КОМУНІКАТИВНОЇ ПОВЕДІНКИ АНГЛІЙСЬКОГО ТА НІМЕЦЬКОГО НАРОДІВ»	95
Кедись В. М., Ричагівська Ю. Є. АНТОНІМІЯ ЯК СТИЛІСТИЧНИЙ ЗАСІБ У ПОЕЗІЇ ВАСИЛЯ СИМОНЕНКА .	97
Кінашук А. В., Шульжук Н. В. СЕМАНТИКО-СТИЛІСТИЧНІ ОСОБЛИВОСТІ УКРАЇНОМОВНИХ ПЕРЕКЛАДІВ ТРАГЕДІЇ В.ШЕКСПІРА «ГАМЛЕТ» (НА МАТЕРІАЛІ ПЕРЕКЛАДІВ Л.ГРЕБІНКИ ТА Ю.АНДРУХОВИЧА)	98
Корнійчук Н. А., Ричагівська Ю. Є. КОНТРАРНА АНТОНІМІЯ В ПОЕЗІЇ МИКОЛИ ВІНГРАНОВСЬКОГО	101
Мельник М. В., Ткачук О.С. ФОРМУВАННЯ НАВИЧКИ ЧИТАННЯ ПЕРШОКЛАСНИКІВ У ПЕРІОД НАВЧАННЯ ГРАМОТИ	103
Оверчук В. В., Вєтрова І. М. ПЕРЕКЛАД ЯК ВАЖЛИВИЙ ЧИННИК МІЖКУЛЬТУРНОЇ КОМУНІКАЦІЇ	104
Опришко І. П., Казначєєва Л. М. СПЕЦИФІКА ПЕРЕКЛАДУ МОЛОДІЖНОГО СЛЕНГУ В НІМЕЦЬКІЙ ЛІТЕРАТУРІ	106
Ткачук О. С., Романович Т. Ф. МОВЛЕННЄВІ УМІННЯ МОЛОДШИХ ШКОЛЯРІВ ПІД ЧАС ВИВЧЕННЯ РОЗДІЛУ «МОВА І МОВЛЕННЯ»	108
Сиротюк Т. А., Верьовкіна О. Є. СТИЛІСТИЧНІ ТА ПРАГМАТИЧНІ АСПЕКТИ КОМІЧНИХ ВИСЛОВЛЮВАНЬ НА МАТЕРІАЛІ АНГЛОМОВНОГО ТА УКРАЇНОМОВНОГО ПОЛІТИЧНОГО ДИСКУРСІВ	110
Степанюк Ю. О., Константінова О. В. ОСОБЛИВОСТІ ФУНКЦІОНУВАННЯ ЕЛІПТИЧНИХ КОНСТРУКЦІЙ У РОМАНІ ДЖ. К. РОУЛІНГ «ГАРРІ ПОТТЕР І НАПІВКРОВНИЙ ПРИНЦ»	112
Тарарук Д. П., Бєлова С. А. ФУНКЦІОНАЛЬНЕ ПРИЗНАЧЕННЯ СЛЕНГОВОЇ ЛЕКСИКИ В РОМАНІ ДЖ.Д. СЕЛІНДЖЕРА «НАД ПІРВОЮ У ЖИТІ»	113
Шостак О. О., Захарчук І. В. СТУДІЇ ПАМ'ЯТІ І ХУДОЖНЯ ЛІТЕРАТУРА	115
Ярута Н. П. ОСОБЛИВОСТІ ПОЛІТИЧНОЇ МЕТАФОРИ В СУЧАСНОМУ ПОЛІТИЧНОМУ ДИСКУРСІ	116

Молодий мистецтвознавець

Барановська В. В., Костюк Л. К. ДІЯЛЬНІСТЬ ГАЛЕРЕЇ ЄВРОПЕЙСЬКОГО ЖИВОПИСУ «ЄВРО-АРТ» В КУЛЬТУРНО-МИСТЕЦЬКОМУ СЕРЕДОВИЩІ МІСТА РІВНОГО	119
Боровець О. О., Казначєєва Л. М. РОЗВАЖАЛЬНА МУЗИКА ЯК СЕГМЕНТ СУЧАСНОГО МУЗИЧНОГО МИСТЕЦТВА	121
Бучко М. В., Глушук О. Г. НАРОДНІ СВЯТА ЯК ЗАСІБ ЕСТЕТИЧНОГО ВИХОВАННЯ ДІТЕЙ ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ	122
Величко А. Р., Харитон І. М. СТИЛЬОВІ ОСОБЛИВОСТІ УКРАЇНСЬКОЇ СУЧАСНОЇ ХОРОВОЇ МУЗИКИ	123
Веремчук І. А., Шолудько Н. Г. ЕВОЛЮЦІЯ РОЛІ ТА СТАТУСУ ЖІНКИ У ТРАДИЦІЙНОМУ УКРАЇНСЬКОМУ СУСПІЛЬСТВІ	124
Вишневецький Є. В., Костюк Л. К. ДМИТРО ЯВОРНИЦЬКИЙ ПРО СВЯТКОВО-ОБРЯДОВУ КУЛЬТУРУ КОЗАКІВ: КУЛЬТУРОЛОГІЧНИЙ АНАЛІЗ	127
Войтович Г. О., Потапчук Т. В. ФОРМУВАННЯ У МАЙБУТНІХ ВЧИТЕЛІВ МУЗИЧНОГО МИСТЕЦТВА МОРАЛЬНОЇ КУЛЬТУРИ У ПОЗААУДИТОРНІЙ ДІЯЛЬНОСТІ	129
Волюшина В. М., Шолудько Н. Г. КАРНАВАЛ ЯК ФЕНОМЕН ТУРИСТИЧНОЇ АНИМАЦІЇ: ІСТОРИКО-КУЛЬТУРОЛОГІЧНИЙ АСПЕКТ	131
Вольська О. Ф., Харитон І. М. НОВАЦІЙНІ ТЕНДЕНЦІЇ МЕСИ РИМО-КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ КРИЗЬ ПРИЗМУ НАСТАНОВ ПІ ВАТИКАНСЬКОГО СОБОРУ	133
Корнійчук А., Бондарчук А. Я. ВАЖЛИВІСТЬ ВЗАЄМОЗВ'ЯЗУ ЖЕСТІВ ТА МІМІКИ ДИРИГЕНТА	135
Лашівська Я. В., Потапчук Т. В. ПЕДАГОГІЧНІ УМОВИ ФОРМУВАННЯ У МАЙБУТНІХ ВЧИТЕЛІВ МУЗИЧНОГО МИСТЕЦТВА ПОЗИТИВНОГО СТАВЛЕННЯ ДО НАВЧАННЯ НА ЗАНЯТТЯХ З ХОРОВОГО КЛАСУ	136
Мельник М. І., Глушук О. Г. ШКІЛЬНІ СВЯТА ЯК ЗАСІБ ВИХОВАННЯ УЧНІВ У ЗАГАЛЬНООСВІТНІХ НАВЧАЛЬНИХ ЗАКЛАДАХ (НА ПРИКЛАДІ НВК «КІЗЛІВСЬКА ЗАГАЛЬНООСВІТНЯ ШКОЛА І-ІІ СТУПЕНІВ – ДОШКІЛЬНИЙ НАВЧАЛЬНИЙ ЗАКЛАД» БУСЬКОЇ РАЙОННОЇ РАДИ ЛЬВІВСЬКОЇ ОБЛАСТІ)	138
Музичко Г. Ю., Шолудько Н. Г. ОСНОВНІ ТЕНДЕНЦІЇ РОЗВИТКУ ДЖАЗОВОГО ФЕСТИВАЛЬНОГО РУХУ У КУЛЬТУРНОМУ ПРОСТОРІ НОВІТНЬОЇ УКРАЇНИ	140
Павлуш К. О., Костюк Л. К. СВЯТО КУПАЛА: КУЛЬТУРНО-ІСТОРИЧНА РЕТРОСПЕКТИВА ТА СЬОГОДЕННЯ	142
Парчевська Д. І., Казначєєва Л. М. ОСОБЛИВОСТІ ПРОВЕДЕННЯ МОЛОДІЖНОГО ДОЗВІЛЛЯ НА СУЧАСНОМУ ЕТАПІ (НА ПРИКЛАДІ М. РІВНЕ)	144
Радушинська К. В., Морозова Т. П. ГРАФІТІ – ЯК ІСТОРИКО-КУЛЬТУРНИЙ ФЕНОМЕН	146
Радчук Т.Б. МЕДІАПРОСТІР ЯК АРЕОЛ ПОБУТУВАННЯ ІНФОРМАЦІЙНОЇ КУЛЬТУРИ	148
Романенко О. О., Вербець В. В. ІНТЕГРАЦІЯ МИСТЕЦТВ У ФОРМУВАННІ ЦІННІСНИХ ОРІЄНТАЦІЙ МАЙБУТНІХ РЕЖИСЕРІВ	149
Росіцька О. М., Харитон І. М. СТАНОВЛЕННЯ ТА РОЗВИТОК ХОРОВОЇ КУЛЬТУРИ В УКРАЇНІ	150
Сокальська О. В. ОБРАЗОТВОРЧЕ МИСТЕЦТВО ХЕРСОНЩИНИ ДОБИ НЕЗАЛЕЖНОСТІ: ІСТОРИОГРАФІЧНИЙ АСПЕКТ	152
Титуса В. М., Глушук О. Г. РОЛЬ ФЕСТИВАЛІВ У ЗБЕРЕЖЕННІ ТА РЕТРАНСЛЯЦІЇ ФОЛЬКЛОРНОЇ СПАДЩИНИ (НА ПРИКЛАДІ М. ЛЬВОВА)	154
Тюска В. Б. САМОРЕАЛІЗАЦІЯ ПЕДАГОГА – ОРГАНІЗАТОРА ДОЗВІЛЛЯ У ДІЯЛЬНОСТІ СТУДЕНТСЬКОГО КЛУБУ	156
Яриніч О. В., Казначєєва Л. М. МОНОГРАФІЯ О. ЦИНКАЛОВСЬКОГО «СТАРОВИННІ ПАМ'ЯТКИ ВОЛИНІ» ЯК ДЖЕРЕЛО ДЛЯ ВИВЧЕННЯ ІСТОРИКО-КУЛЬТУРНОЇ СПАДЩИНИ СТАРОВИЖІВСЬКОГО РАЙОНУ ВОЛИНСЬКОЇ ОБЛАСТІ	158

ЕКОНОМІЧНИЙ НАПРЯМ**Молодий економіст**

Бокєєва А. І., Марценюк В. В. УПРАВЛІННЯ ЗБУТОМ НА ПІДПРИЄМСТВАХ ЛІСОГОСПОДАРСЬКОГО КОМПЛЕКСУ В УМОВАХ ЗЕД	161
Васюха Л. І. ФОРМУВАННЯ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІТИКИ У ГАЛУЗІ РАДІО ТА ТЕЛЕКОМУНІКАЦІЙ	162
Войтович В. І., Хижнякова Н. О. УПРАВЛІННЯ ЕКСКУРСІЙНОЮ ДІЯЛЬНІСТЮ ТУРИСТИЧНОЇ ФІРМИ	163
Гоголь Т. В. ФІНАНСУВАННЯ РОЗВИТКУ ПІДПРИЄМСТВА ЗА РАХУНОК ФІНАНСОВИХ РЕСУРСІВ ІНСТИТУЦІЙ ФІНАНСОВО-КРЕДИТНОГО СЕКТОРУ	165
Гоч Л. С., Рудаков Д. В. ЗАСТОСУВАННЯ ТЕОРІЇ РІЗНИЦЕВИХ РІВНЯНЬ ПРИ РОЗВ'ЯЗУВАННІ ЕКОНОМІЧНИХ ЗАДАЧ	166
Димченко Н. С. РОЛЬ САМОАКТУАЛІЗАЦІЇ ОСОБИСТОСТІ В УСПІШНОМУ ФУНКЦІОНУВАННІ НА РИНКУ ПРАЦІ	167
Іванющенко А. В., Сапич В. І. СУЧАСНИЙ ЕТАП СПІВПРАЦІ УКРАЇНИ З МІЖНАРОДНИМ ВАЛЮТНИМ ФОНДОМ	168
Кучина Н. І. ПРИЧИНИ НЕ ВИКОРИСТАННЯ МАРКЕТИНГОВОГО ІНСТРУМЕНТАРІЮ В ПРАКТИЦІ УПРАВЛІННЯ ОРГАНІЗАЦІЯМИ СОЦІОКУЛЬТУРНОЇ СФЕРИ	170
Літвінчук К. П., Березюк Т. П. ПСИХОЛОГІЧНО-УПРАВЛІНСЬКИЙ ПОРТРЕТ МЕНЕДЖЕРА У РИНКОВІЙ СИСТЕМІ ВІДНОСИН	171

Лукомська О. І. СТАНОВЛЕННЯ ШКІЛЬНОЇ ЕКОНОМІЧНОЇ ОСВІТИ В РАДЯНСЬКІ РОКИ.....	172
Ляшецька Я. О., Березюк Т. П. ОСОБЛИВОСТІ ЗАСТОСУВАННЯ РІЗНИХ СТИЛІВ УПРАВЛІНСЬКОГО ВПЛИВУ МЕНЕДЖЕРА У СИСТЕМІ ТУРИСТИЧНИХ ЯВИЩ І ПРОЦЕСІВ.....	173
Нагайська Д. Ю. СВІТОВИЙ ДОСВІД РОЗВИТКУ МОДЕЛЕЙ КОРПОРАТИВНОЇ СОЦІАЛЬНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ.....	174
Нікшич С. М. ОЦІНЮВАННЯ ЕФЕКТИВНОСТІ УПРАВЛІННЯ ПЕРСОНАЛОМ.....	176
Олійник О. О. АУДИТ ОХОРОНИ ПРАЦІ.....	178
Орлов О. Г. ШКОЛИ УПРАВЛІННЯ В МЕНЕДЖМЕНТІ ТА ЇХ ВПЛИВ НА УПРАВЛІНСЬКИЙ ПРОЦЕС В ОРГАНІЗАЦІЇ.....	179
Орлов О. Г., Остаповець М. О. КЛАСИФІКАЦІЯ МОТИВАЦІЙНИХ ТЕОРІЙ У МЕНЕДЖМЕНТІ.....	180
Орлов О. Г., Струмінська І.М. ОСНОВНІ КОНЦЕПТУАЛЬНІ ПІДХОДИ ДО УПРАВЛІНСЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В НАЦІОНАЛЬНИХ ШКОЛАХ МЕНЕДЖМЕНТУ.....	181
Паламарчук О. В. ПРОБЛЕМА РИЗИКІВ В СФЕРІ ОПЛАТИ ПРАЦІ.....	182
Панюк Т. П. ДОСЛІДЖЕННЯ СУТНОСТІ СОЦІАЛЬНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ БІЗНЕСУ.....	184
Рубаха О. В., Нікшич С. М. ДОДАТКОВА ЕМІСІЯ АКЦІЙ ЯК ОДИН ІЗ ЕФЕКТИВНИХ МЕТОДІВ ЗАЛУЧЕННЯ КОШТІВ АКЦІОНЕРНИМИ ТОВАРИСТВАМИ.....	185
Сохнич А. Я., Кульбака В. М. РЕГІОНАЛЬНА ЛОГІСТИКА В УПРАВЛІННІ ЗЕМЕЛЬНИМИ РЕСУРСАМИ.....	186
Сургутскова Е. В., Родь Ю. С. КОНКУРЕНТНЫЕ ПРЕИМУЩЕСТВА ОАО «ХАНТЫ-МАНСИЙСКИЙ НЕГОСУДАРСТВЕННЫЙ ПЕНСИОННЫЙ ФОНД» ПЕРЕД ДРУГИМИ НЕГОСУДАРСТВЕННЫМИ ПЕНСИОННЫМИ ФОНДАМИ.....	187
Сургутскова Е. В., Родь Ю. С. РАЗРАБОТКА СТРАТЕГИЙ, ВЕДУЩИХ К ДОЛГОСРОЧНОМУ ПОВЫШЕНИЮ РЕЗУЛЬТАТИВНОСТИ ДЕЯТЕЛЬНОСТИ ОАО «ХАНТЫ-МАНСИЙСКИЙ НЕГОСУДАРСТВЕННЫЙ ПЕНСИОННЫЙ ФОНД».....	189
Сяська О. В. КОМПЛЕКСНА ОЦІНКА ОСНОВНИХ ТЕНДЕНЦІЙ І ЗАКОНОМІРНОСТЕЙ ВОДОКОРИСТУВАННЯ В СУЧАСНИХ УМОВАХ.....	191
Фесюк Т. М., Димченко Н. С. УПРАВЛІННЯ ПРОЦЕСОМ НАДАННЯ ТУРИСТИЧНО-ЕКСКУРСІЙНИХ ПОСЛУГ.....	193
Шатрюк О. В., Нікшич С. М. ПРОБЛЕМИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ ВЕНЧУРНОГО ФІНАНСУВАННЯ В УКРАЇНІ.....	195
Шулепа О. Ю., Хижнякова Н. О. ВИКОРИСТАННЯ ЗМІШАНОГО МЕТОДУ ЗБУТУ ПРОДУКЦІЇ.....	197
Яромчик Н., Войтович І., Чабан В. Й. СОЦІАЛЬНО-ЕКОНОМІЧНЕ ЗНАЧЕННЯ ТА СТИМУЛЮВАННЯ ОХОРОНИ ПРАЦІ НА ПІДПРИЄМСТВАХ.....	199

Молодий менеджер інформаційних систем

Коник М. Л., Швецова Г. М. ЕЛЕКТРОННИЙ ДОКУМЕНТООБИГ ЯК ЗАСІБ ОПТИМІЗАЦІЇ ОБРОБКИ ДОКУМЕНТІВ.....	201
Корольчук К. П., Швецова Г. М. ЕЛЕКТРОННИЙ ДОКУМЕНТАЦІЙНИЙ МЕНЕДЖМЕНТ ЯК АКТУАЛЬНА ПРОБЛЕМА ДОКУМЕНТОЗНАВСТВА.....	203
Кукушкін О. М. ХАРАКТЕРИСТИКА ДЖЕРЕЛ ІНФОРМАЦІЇ У СФЕРІ ЕКОЛОГІЧНОГО ІНФОРМАЦІЙНОГО МЕНЕДЖМЕНТУ.....	205
М'якота А. Р., Попчук О. В. ПРЕЗЕНТАЦІЙНІ ЗАХОДИ ЯК ДІЄВИЙ ІНСТРУМЕНТ ПІДВИЩЕННЯ ЕФЕКТИВНОСТІ ДІЯЛЬНОСТІ ВИЩОГО НАВЧАЛЬНОГО ЗАКЛАДУ.....	206
Островська Ю. О., Юрчук В. М. ВИМОГИ ДО АРХІВІВ, КНИГОСХОВИЩ, БІБЛІОТЕК З ТОЧКИ ЗОРУ САНІТАРНОЇ ГІГІЄНИ ТА МЕТЕРЕОЛОГІЧНИХ УМОВ ПРАЦІ.....	207
Попчук Н. М., Шпортко О. В. ВЕБ-САЙТ КАФЕДРИ ВНЗ: ОСОБЛИВОСТІ СТРУКТУРИ ТА ФУНКЦІОНУВАННЯ.....	210
Середа М. С., Касянчук М. М. РЕАЛІЗАЦІЯ АЛГОРИТМУ ЗАВАДОСТІЙКОГО КОДУВАННЯ ІНФОРМАЦІЇ НА ПРАКТИЦІ.....	212